

PÅ HAM

Hvorfor jeg egentlig har ladet mig vælge til formand? Jeg havde lyst til det! – men også fordi jeg har siddet i hovedbestyrelsen (HB) siden 1979 og jeg mener helt givet, at det er vigtigt med den status og den store organisation, som Landsforeningen (LF) efterhånden har, at der bliver valgt en formand, som kender til vores forhold hele vejen rundt. Fx ville jeg anse det for uhyre problematisk, hvis vi havde fået valgt en formand, der ikke havde været inde i foreningens aids-arbejde. Vi har kørt en linje overfor myndighederne, som meget gerne skal kunne fortsætte.

Men jeg ved også godt, at det at være formand er et svært og hårdt job. Tiden må vise, om jeg dur til det. Min styrke ligger i, at jeg kender LF både øst og vest for Storebælt. Jeg har boet i Ålborg til efteråret 84 og været formand og siddet i bestyrelsen derovre og har desuden været HB-medlem og som sådan kæmpet for provinsens rettigheder. De ting mener jeg er en fordel, netop fordi det er en landsdækkende forening vi har.

Den ekspansion foreningen har været ude i i de seneste år skal følges op, så vi får fyldt nogle huller ud på landkortet i form af flere afdelinger og kontakter til den række af bøsse/lesbiske foreninger, der findes i Jylland. Jeg har prøvet at bo i provinsen og kender savnet af det sociale netværk, som man har her i København. I Hjørring troede jeg, at jeg var den eneste bøsse i hele verden. Der ville det være vigtigt, at der måske ikke var en afdeling af LF i Hjørring, men så en afdeling i Ålborg, der var så stor og aktiv, at den kunne manifestere sig i byerne uden for.

At være formand kræver, at du har utrolig meget tid og det kræver, at du har samarbejdsevner. Det bliver min opgave at få noget mere information ud om, hvad denne forening er, internt i foreningen. Vi har mange aktive mennesker, som gør et godt stykke arbejde, men mange savner en introduktion til LF og det overordnede sigte med dens arbejde. Det at man melder sig til en biblioteksgruppe i Århus og gør et stort stykke arbejde betyder jo ikke automatisk, at man har fornemmelse for hele overbygningen. Det kan være en af grundene til, at der kan opstå stridigheder mellem HB og de enkelte grupper og det handler især om at udglatte dem, hvor det drejer sig om grupper, der ar et decideret udadvendt arbejde så som gå-ud-grupperne, Radio Rosa og Pan Bladet.

Bruno Jørgensen

Jeg tror godt jeg kan sælge foreningen udadtil, men det har jeg ikke haft de store muligheder for at bevise endnu. Jeg har været interviewet til forskellige aviser og har da også oplevet i Politiken at blive kaldt Bruno Jørgensen. Der skal helt givet tid til før folk både eksternt, men også internt forstår, at der er sket et formandskifte.

Henning Jørgensen havde – i kraft af at have siddet så længe og var så meget inde i tingene – en autoit, som jeg helt givet ikke har. På nuværende tidspunkt. Men på den anden side har jeg måske en

IKKE I HAM!

Et Portræt af den nye formand

ved Mads Thranholm

Jeg har hverken hund eller yndlingsdessert og jeg samler heller ikke på frimærker, men når du spørger mig, hvad min fritidsinteresse ud over foreningsarbejdet drejer sig om, ja så kan jeg godt lide at gå i biografen, men det bliver af gode grunde ikke til så meget for tiden. I og med at jeg blev formand pr. 1. april og skiftede job pr. 1. maj, så bruger jeg meget tid på at sætte mig ind i mine nye arbejdsområder.

Jeg har ikke noget bestemt politisk tilhørsforhold og det mener jeg heller ikke, at foreningen skal have. Men det er jo klart, hvor vi bedst kan søge støtte, nemlig fra venstrefløjens over soc. demokratiet og til de radikale. Men vi skal selvfølgelig arbejde for at åbne forståelse for vores sag på højrefløjens, især fordi de p.t. sidder med magten. Mine private sympatier ligger nok til venstre, men aktiv partipolitisk har jeg aldrig været, og det er jo åbenbart også først – kan man se ud fra Forbundets historie – noget man bliver efter man har været formand!

styrke i, at jeg ikke er så meget inde i tingene og ikke er så helt sikker på, at det jeg gør eller mener, det er det rigtige. Jeg har nok mere behov for at gå ud og diskutere de ting, som vi skal træffe beslutninger om. Jeg er interesseret i debat for at få mit eget standpunkt gjort helt klart, bruge folk omkring mig til at danne mig min mening og ikke bare have en pr. definition med det samme.

En blandet forening

Der er helt givet nogle problemer i LF som sådan, bl.a. forholdet mellem bøsser og lesbiske. Et problem som man nok med en vis ret kan sige jeg »arver« fra Henning Jørgensen. Måske fordi jeg er mand går nogen ud fra som givet, at jeg nok har den samme holdning som han. Men for det første skal vi være klar over, at problemet ikke er et landsproblem, men et københavnerproblem. Som sådan er det naturligvis et stort problem, fordi afdelingen er landets største og fordi københavnernes kraftigt repræsenteret i HB. Vi skal have en meget åben debat om disse ting helt fra bunden af, der kan afklare om det er rigtigt eller forkert med en blandet forening, før vi kan tage stilling til fx spørgsmålet om kønskvotering inden for de forskellige udvalg i foreningen.

HB skal koordinere tingene og kommer ofte til at træffe nogle ubehagelige beslutninger: at der fx muligvis ikke er penge til at købe et hus i Odense, som Oden-seafdelingen gerne vil have. Det er utrolig let at gøre HB upopulær, fordi den må træffe beslutninger ud fra en helhedsvurdering og det er på dette punkt jeg mener, at Radio Rosa og Panbladet har en stor opgave m.h.t. at udbrede kendskabet til hvordan HB arbejder og hvilke sager de tager stilling til.

Et kulturelt aktiv

Landsforeningen skal ud og fortælle, at den eksisterer fx gennem gå ud grupperne. Der skal også noget bedre undervisningsmateriale i seksualvejledning ud til folkeskolen, som siger noget om, at der også findes en seksualitet, som er anderledes, men som ikke bare er rangeret ind under »perversioner« i materialet.

Jeg så gerne, at Panbladet orienterede lidt mere om LF's arbejde. Vi har et udmærket blad, men lige på det punkt kunne man måske med fordel kigge på, hvordan det norske Fritt Fram arbejder. Men i det hele taget er Panbladet et stort kulturelt aktiv og det burde være en af LF's arbejdsopgaver at fremme bøsse/lesbisk kultur mere end i øjeblikket. Hvis man ser på, hvad der bliver skrevet af bøsser og lesbiske i Danmark i løbet af et år i aviser og i bøger, tænker man uvilkårligt: De kræfter burde sluses ind i vore egne medier. Det kræver, at vore ressourceproblemer afhjælpes med offentlige midler, men en pamfletserie med et aktuelt emne udgivet af vort eget forlag og solgt i de der 300 eksemplarer til landets biblioteker vil også være en vej frem mod finansiering af en egen bogproduktion.

BIBLIOTEK OG ARKIV
FORBUNDET AF 1948
LANDSFØRING FOR BØSSER OG LESBISKE

Foto: Steffen Jöhncke

On me - not in me!

Jeg finder konferencen om AIDS opmuntrende på den måde, at der er utrolig mange mennesker, der arbejder seriøst med problemet, men jeg synes også man bliver forstemt, når der på trods af det store engagement sker så få fremskridt. Men sygdommen berører mig selvfølgelig også på den måde, at det jo er ens venner, der lige pludselig bliver syge eller dør. Nu er jeg jo ikke gået ind i arbejdet omkring aids for at bearbejde min egen angst, men det er klart, at alle de møder, man går til og mange af de ting, vi beskæftiger os med gør, at man skiftevis bliver meget bange for sygdommen og andre gange tænker: Ok, du behøver ikke have en fast partner eller være lene hele tiden! Jeg vil fx ikke tvinges til at have en fast fyr af den grund. Aids har fået mange til at spekulere på deres seksualliv og for nogle betyder det, at de ikke har et seksualliv og over for dem er det vigtigt at præcisere, at det kan man sagtens have. »On me - not in me!«, så enkelt kan det vel udtrykkes.

Foresket i klasselæreren

Jeg har vidst jeg var bøsse, siden jeg var 7 år, uden dog at kunne sætte betegnelsen på, hvad jeg overhovedet var. Jeg havde ikke nogen idé om, at der fandtes en forening for bøsser og lesbiske. Jeg er født i Hjørring og har boet der til jeg startede på biblioteksskolen i 1976. Jeg skiftede skole mellem første og anden klasse og på det tidspunkt var jeg dybt forelsket i 1976. Jeg skiftede skole mellem første og anden klasse og på det tidspunkt var jeg dybt forelsket i 1976. Jeg skiftede skole mellem første og anden klasse og på det tidspunkt var jeg dybt forelsket i 1976. Jeg skiftede skole mellem første og anden klasse og på det tidspunkt var jeg dybt forelsket i 1976.

kyssede. Det var det eneste jeg vidste man kunne gøre sammen. Jeg anede ikke, hvad det var, og kunne heller ikke sætte ord på det før jeg var en 15-16 år. Så var det jo problematisk pludselig at vide, at man var »homoseksuel«. Jeg nægtede at tro, at jeg var sådan en. Det man sådan hørte og så var ikke det mest positive, - dårlige jokes om gamle mænd, der forførte små drenge! Så jeg begyndte at komme sammen med piger. Det var da også spændende nok, men det var ikke det jeg lige ville.

Fandt døren

Så tog jeg ind til Ålborg og bestemte mig for, at nu skulle der ske noget. Da havde jeg fundet ud af, hvor Forbundet holdt til og så gik jeg ned om lørdagen, hvor de holdt fest og fandt døren, men tænkte: Nej, det tør du ikke! og gik så igen. Det gjorde jeg tre lørdage i træk! Altså, gik ned forbi og gik så i biografen til natforestillingen i stedet for. Det kom der ikke så meget ud af.

Men så lavede vi heldigvis opgave på biblioteksskolen om Christian Kampmanns roman om familien Gregersen, hvor der er en fyr i, der er bøsse, og så var der en fra mit hold, der sagde til mig en dag, at han var i øvrigt lige som ham Bo dér. Og så måtte jeg jo efter at have siddet og rystet lidt sige, at det var han måske ikke den eneste, der var. Da var jeg tyve år.

Et rimeligt miljø

Nu er jeg så bibliotekar og har været fem år på Ålborg Universitetsbibliotek og er lige blevet ansat på Danmarks Biblioteksskole, hvor jeg underviser i EDB. Jeg valgte at blive bibliotekar, fordi jeg havde indtryk af, at det var et rimeligt miljø at være bøsse i og fordi jeg altid har haft i bagtankerne at være åben om det. En af måderne jeg fortalte det til Ålborg Universitetsbibliotek på var at give et interview til Ålborg Stiftstidende

med billede i forbindelse med en præsentation af Forbundet, og så var det problem løst, så vidste alle det. Biblioteksmiljøet er meget åbent og givtigt og folk har visioner, selvom de p.g.a. besparelser efterhånden ikke har tid til andet end at levere bøger over disken. Alsidighedskriterier leves der pænt op til, selvom vi som bøsser og lesbiske er forfordelte. Hvis en bøssebog får en dårlig anmeldelse, så køber bibliotekerne den muligvis ikke, fordi de ikke køber bøger, der har fået en dårlig anmeldelse, hvor man lige så godt kunne sige: Der kommer så få bøssebøger, så vi bør også tage denne her. Men er bogen dårlig, så er det måske bedre ikke at have den...

Udspring - et svært valg

Jeg gik altså faktisk en 5-6 år og vidste, at jeg var bøsse uden at turde gøre noget ved det. Da jeg endelig sprang ud, så var jeg meget heldig, fordi jeg kom ind i en gruppe i Ålborg. I løbet af en måned fik jeg en 5-6 bekendte, for hvem det at være bøsse var helt uproblematisk. De var åbne på deres arbejdsplads og i det hele taget. Jeg fik en meget stor vennekreds og jeg havde et stort behov for at være sammen med bøsser og snakke med bøsser om, hvordan de havde det og tacklede situationen. Pudsigt nok så var det sådan med mine »gamle« venner, at når jeg fortalte dem, hvordan jeg »var«, så havde de så godt som alle oplevelser af samme art at fortælle om.

Det er et svært valg at springe ud som bøsse og en svær situation at erkende over for sig selv, at man er homoseksuel, fordi man i meget få tilfælde har en rollemodel at identificere sig med. Hvis alle homoseksuelle i vore forældres generation havde været åbne, så havde det været betydelig lettere for os, for så havde vi haft nogen at identificere os med eller danne vores identitet op imod.

Bøssebook

Jeg synes udmærket jeg ligner en bøsse. Fordi jeg er en bøsse. Jeg gør ikke noget specielt for ikke at ligne en bøsse. 70'ernes bøssebevægelse havde et kraftigt behov for at markere, at som bøsse var man anderledes. Man ville have lov til at markere nogle feminine sider af sin personlighed og som lesbisk at vise, at man ikke havde lyst til at optræde som seksualobjekt for mænd. I dag tænker bøsserne sig selv som »mænd«. Det giver sig bl.a. udslag i, at der er lige så mange bøsser som heterofyre, der går til body-building for at komme til at ligne en superbørge. Og blandt de lesbiske er der dem, der sagtens kan iføre sig tøj, man i hver fald i 70'erne ville have kaldt »feminint«.

Homofob konference

Pariser-konferencen om aids og især de franske arrangører var utrolig homofobisk. Fx viste man i den franske aids-organisation Aides bod nogle safe-sex videoer, som Gay Mens Health Crisis fra New York havde med. Men på et tidspunkt slukkede arrangørerne for dem, fordi de var for »stærke«. På trods af at en stor del af konferencens deltagere stod og kiggede på dem. Holdningen hænger sammen med, at det i Frankrig ikke er bøsseorganisationer, som laver det aidsforebyggende arbejde. Der er det nogle »rene« aids-organisationer, hvor Aides er den dominerende. Derfor var de imod, at ordet gay kom med i den fælles udtalelse og at det blev nævnt, at bøsser var en primær risikogruppe. De frygter, at aids skal blive betragtet som en bøsseydisme udelukkende. Det er selvfølgelig heller ikke godt, men overhovedet ikke at nævne ordet bøsse i forbindelse med risikogrupper anser jeg for en særdeles farlig form for selvundertykkelse. Det sørgelige i dette er, at de franske organisationer ikke kunne drømme om i medierne at sige, at en vigtig del af det forebyggende arbejde består i at give bedre vilkår for bøsser og lesbiske generelt.

Den måde vi gør det på herhjemme anser jeg for udmærket. Bøsser er en primær risikogruppe og som sådan skal vi vise os vort ansvar bevidst ved at lave den primære indsats på det forebyggende og informationsmæssige område. Og vi skal aldrig gå på kompromis i dette arbejde, fordi vi er bange for at aids skal kaldes en bøsseydisme. Den fordom skal informeres væk.

Et spørgsmål om temperament

Det er nok sjældent, du vil opleve mig så gal, som jeg blev på Paris-konferencen, hvor vi på den mest sjofle måde blev sat af programmet p.g.a. arrangørernes homofobe aids-politik og det er nok lige så sjældent du vil opleve mig mut og indesluttet. Uenighed med andre gør mig nysgerrig og giver mig lyst til at diskutere, men gør mig hverken gal eller sur. Jeg er 31 år, og det er jo gammel! - Nej, jeg spekulerer faktisk ikke over min alder, men jeg tænker nogen gange, at det er utrolig jeg er blevet så gammel og at der alligevel er en masse ting, som jeg stadigvæk ikke kan og ikke er god nok til.

PETIT

Ændring af lov om arveafgift

Folketinget vedtog d. 30. maj en ændring af loven om arveafgift. Ændringen betyder, at to samlevede personer af samme køn, der har oprettet testamente til fordel for hinanden, ligestilles med ægtefæller, hvad angår arveafgiftens størrelse - altså kommer i den billigste arveafgiftsklasse. Ændringen blev vedtaget med 78 stemmer for og 62 imod.

Penge fra tipsmidlerne m. v. til LBL-projekter

Landsforeningen har efter ansøgning modtaget 36.000 kr. til støtte for en række projekter, bl.a. fremstilling af udstillingsmateriale samt informationspjecer vedr. aids m.v.

Desuden har Landsforeningen modtaget tilsagn fra Helsefondet om en støtte på 40.000 kr. til fremstilling af en diasserie om bøsser og aids.

Ombudsmandssager

Landsforeningen har anmodet Ombudsmandens udtalelse dels vedr. Kirkeministeriets afslag på foreningens anmodning om at få udleveret biskoppernes udtalelser ang. ansættelse af bøsse/lesbiske teologer i folkekirken, dels vedr. undervisningsministeriets afvisning af Landsforeningens ansøgning om at få tilskud til det idebestemte ungdomsarbejde i henhold til lov om tipning.

Ny seksualvejledningsvejledning

Undervisningsministeren har efter opfordring fra Danmarks Lærereforening besluttet at nedsætte et udvalg med henblik på at udarbejde en ny seksualundervisningsvejledning for folkeskolen. Landsforeningen har tilbudt sin assistance i forbindelse med udformningen af afsnittet om bøsser og lesbiske og har samtidig henvist til den henvendelse, som bøsse/lesbiske lærergruppe allerede i januar 1986 rettede til ministeriet desangående.

Sundhedsstyrelsens redegørelse vedr. Aids

Sundhedsstyrelsen har for kort tid siden udarbejdet en ny redegørelse til indenrigsministeriet om sygdommen aids. I redegørelsen foreslås bl.a. en række smittebekæmpende foranstaltninger iværksat, herunder oprettelse af en telefonservice (hot-line) samt økonomisk tilskud til Landsforeningen for bøsser og lesbiske. Landsforeningen har på et møde med indenrigsministeren haft lejlighed til at drøfte Sundhedsstyrelsens redegørelse, og ministeren gav på mødet udtryk for en positiv holdning overfor Sundhedsstyrelsens forslag.

Klistermærker for brug af kondom

Amtsrådsforeningens styringsgruppe vedr. information om aids har udsendt 2. oplag af klistermærkerne, som reklamerer for brug af kondom. Alle opfordres til at sprede mærkerne hist og pist. Klistermærkerne kan fås ved henvendelse til Landsforeningens sekretariat.